

[Petra Petersen.]

karakter sammen med børn med bedre karakter, som de uheldige elementer kan påvirke.

Jeg vil gerne sige til ministeren, at vi skal have små hjem, og derfor skal vi have mange hjem, så at børnene ikke bliver så institutionspræget, som de er nu. Det er netop det, der gør det så svært for dem at gå ud i livet, at de i allerhøjeste grad er præget af at have opholdt sig i en institution.

Jeg rejste ved første behandling den 17. januar spørgsmålet om vedligeholdelseskontoen for vore bygninger, og jeg har ved tidligere lejligheder rejst spørgsmålet om lønningerne, især til lærerne og andre medarbejdere. Vil vi have dygtige folk i børneforsorgen, må vi betale; det med kald hører fortiden til.

Den højtærede minister mener, at tiden er inde til at ændre navnene på vore institutioner. Jeg har ikke noget herimod, en ansigtsløftning nu og da kan være tiltrængt. Det er rigtigt, at alt slides, også navne. Navne kan have en betydning, men det er dog ikke det afgørende. Man kan sætte ølse for eller ølse bag, pølsen beholder dog sin smag. Det afgørende er ikke navnet, det er indholdet. Vi har ikke noget imod, at man ændrer navnene på vore institutioner, men det vigtigste for os er, at de bliver bedre. Vi stiller os meget positivt til ministerens forslag; vi synes, der er mange fremskridt i det.

Mens jeg har ordet, vil jeg gerne tale med ministeren om en sag, der ligger mig meget stærkt på sinde, og som jeg vil bede ministeren se på.

I den by, hvor jeg bor, har jeg i den nu afsluttede periode været medlem af børneværnet. Vi har for nylig haft en såkaldt drengebande, hvoraf en del blev taget på forsk gerning af politiet først på natten. Drengene var mellem 15 og 17 år. Politiet anbragte drengene i byens arrest, hvor nogle hensad i 2-3 dage, en enkelt dreng mellem 15 og 16 år i 14 dage. I det følgende børneudvalgsmøde kritiserede jeg dette. Jeg kan

ikke forsone mig med den tanke, at det kan være rigtigt at anbringe børn i den alder i arrest, ikke engang for få dage og absolut ikke i 14. Det samlede udvalg var enig med mig heri; heller ikke de øvrige medlemmer af vort børneværn syntes, det var tiltalende, at anbringe de unge i arrest. Men hvor skal man anbringe dem? Kommunens optagelseshjem har jo helt andre opgaver, kommunens børnehjem ligeledes. Seden Enggård vil ikke have dem, de har ikke plads og har vel heller ikke mulighed for at isolere dem, mens undersøgelserne står på.

Jeg kunne i denne forbindelse sige mange ting, men jeg skal ikke uddybe det. Jeg tror, ministeren forstår mig, når jeg siger, at vor opgave ikke er at straffe, men at hjælpe, og selv om man kan mene, at sådanne drenge måske ikke tager skade af at sidde nogle dage i arresten — 14 dage er dog ganske meningsløst — kan det ikke gavne, og det kan let give forældre og børn det indtryk, vi alle ønsker at komme bort fra: at det skal være straf og ikke hjælp.

Endnu en ting i samme forbindelse — jeg ser, den højtærede justitsminister er til stede, det gælder også ham. Vi har i børneværnsudvalget den strengeste tavshedspligt, og det er rigtigt; men dagen efter, at politiet havde fået kendskab til en sådan drengebandes færden, kunne man læse derom i den lokale presse. Jeg vil gerne spørge: kan det være rigtigt, at børneværnsudvalgets medlemmer har tavshedspligt for at skærme børn, forældre og hjem, mens politiet sammenkalder til en pressekonference, så man, inden børneværnets medlemmer kender noget til sagen, kan læse om den i pressen? Jeg synes, det er forkert. Man siger fra pressens side: det er til skræk og advarsel. Jeg spørger: for hvem kan det være til skræk og advarsel? For de børn, der er kommet på den forkerte side, eller for hjemmene, som er kede af, at børnene er kommet galt af sted? Jeg forstår det ikke rigtig. Man henviser til, at der ikke anføres navne og ikke er opgivet adresser, men i kvarteret, hvor børnene bor, ved alle, at